

Pregón

Homes e mulleres de Cela e demais moradores do mundo.

Síntome afortunada de estar con todos vos e tamén de ser a primeira muller que lle fai o pregón a esta festa, e non vai ser mellor nin peor, simplemente distinto. Con palabras sinxelas pero sentidas no peito. E estou agradecida de estar nesta terra que eu sinto miña, porque é a terra do meu home e do meu fillo.

Aquí bailei, aquí namorei e dei o meu primeiro bico. Dende entón choveu, fixo sol, houbo treboadas e esta muller que está fronte a vos agromou forte e libre, como as cepas que medran nesta terra.

Hai cousas que non necesitan de presentación, que por si mesmas dín "aquí estou", isto pásalle a este viño, a esta Festa do Tinta Femia, a esta terra fecunda e fermosa onde nace e medra o sangue das videiras. Un viño que identifica un sentir, unha maneira de estar na vida, unha cultura gastronómica que abre horizontes e que ten o poder de achegar as xentes.

Dende o comezo dos tempos o viño estivo presente. A primeira referencia que temos remóntase o Antigo Testamento. Na Arca de Noé tivo lugar a primeira borracheira da historia. E representou o sangue de Cristo na última cea de Xesús. Serviu de inspiración de pintores e poetas. Grandes emperadores apaixonáronse nel. Foi testemuña de grandes tratados e acontecementos históricos e imprescindible en calquera tipo de xuntanza ou banquete. O viño foise introducindo na cultura nas civilizacións ata hoxe en día que segue a ser motivo de encontro e celebración.

Si o Deus Baco estivera aquí, de seguro que gozaría co este viño Tinta Femia, que sen dúbida ben podería ser un viño de Deuses.

Este manxar que fai ferver o sangue e espaventar os medos, fai a delicia de quen o consume. Este licor de vida de cor vermello e corpo de muller, que levanta paixóns entre os seus seguidores; eses que van de bodega en bodega ou de furancho en furancho disfrutando do seu sabor. Un viño na súa xusta idade, na súa xusta madurez, sen pinturas nin adornos. Limpo, espido. Un viño que unha vez que se proba xa non se pode esquecer, porque se ama para sempre.

De seguro que os bos bebedores entenderán.

E así un ano máis Cela abre as súas portas e fai gala dunha hospitalidade que a caracteriza. Xente sinxela e xenerosa, que acolle ao visitante e ofrécelle os seus mellores agasallos. Xente que traballa para conservar as tradicións e que sen perder a súa identidade loitan no mercado con un produto único e de total calidade. Un viño distinto con un sabor que permanece, unha aroma a historia que nos envolve e unha textura que fai a delicia dos paladares máis esixentes. O viño ideal para mollar as palabras e os sentimentos. Un viño que é muller como a auga que rega as leiras, como é a muller a terra, as videiras e a vida. Un viño feito por homes e por esas mulleres que como sempre escriben na sombra. Esas mans de muller vitais e aganimosas que podan a viña, cavan, sulfatan, vendiman e elaboran eses sabrosos pratos que arroupan o viño. Ese viño especial que leva a etiqueta do esforzo, do traballo ben feito, orgullo deses homes e mulleres que coidan cada día ese tesouro tan apreciado.

Hoxe Cela arrecende a sol, a maceira, a orballo, agasallándonos co ese zume da terra. E amósase contenta e garbosa lucindo as súas mellores galas dende o Monte de Chans ata Portomaior pasando polo Igrexario.

Cela está sorrindo e un ano máis disfrutamos da súa beleza. Desta paisaxe privilexiada que nos inunda con mesturas verdes e azuis, inspiración de poetas.

Franqueando as bodegas, que este froito escollido nos mate a sede e nos libere os sentidos.

Noraboa os veciños de Cela!

Viva Cela!

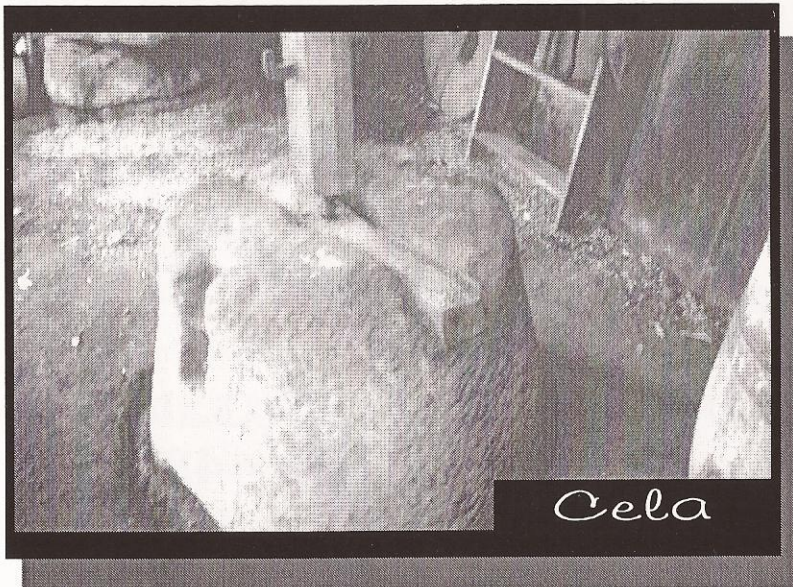
As súas praias e ás carballeiras!

Vivamos todos é a nosa terra!

Viva o Tinta Femia!

Lagar

Cela